

[Johan Asmussen.]

dere vil komme ud for højere ejendomsskatter, end de hidtil har skullet betale.

Hovedoverskriften på hele dette kompleks af forslag var jo, at man ville afbøde virkningerne af stigningerne ved den 13. alm. vurdering. Så vidt man overhovedet kan skimte noget igennem alt dette her, er det mit indtryk — og det fremhævede vist også hr. H. C. Toft meget stærkt, at det er overordentlig tvivlsomt — om virkningerne af 13. alm. vurdering i nogen nævneværdig grad vil blive afbødet, og at det ser ud til, at det, som egentlig har været formålet med det hele, kun i meget begrænset grad og måske slet ikke vil blive opnået. Det eneste, der er sikkert, er, om jeg så må sige, usikkerheden. Vi har et år at køre på, hvor den enkelte skatteyder ikke rigtig ved, hvordan det bliver, og efter det år ved vi i virkeligheden slet ingenting.

Det kan undre, at den situation er blevet resultatet af forhandlinger med deltagelse fra venstres side, og navnlig når man erindringer sig eller har genopfrisket, hvad venstres ordfører, hr. Thisted Knudsen, sagde ved første behandling, nemlig at det, vi skal søge frem til, er noget, der er varigt og holdbart. Jeg kan ikke se, at det, som man nu er i gang med, har noget som helst præg af varighed og holdbarhed. Jeg synes, det har præg af forvirring, og det har et perspektiv i sig af splittelse, ikke blot hvad selve ejendomsskatteområdet angår, men desværre også partimæssigt. Jeg håber, at der vil være mulighed for, at atter det skilte må føje sig sammen.

Holger Eriksen: Må jeg begynde med nogle formelle betragtninger. Det er yderst utilfredsstillende at være medlem af et udvalg, hvor man først i mange møder gennemdrøfter problemerne, hvor man efter ministerens tilskyndelse og af hensyn til kommunerne enstemmigt indstiller sig på at afgive betænkning allerede forrige torsdag, og hvor det lykkes at samle et stort flertal for regeringens forslag, idet de støttes foruden af socialdemokrater af de radikale og socialistiske folkeparti, for så pludselig at få at vide, at det ene møde efter det andet må aflyses, indtil der fremkommer forslag udformet andre steder. Det kunne tale for tanken om et samlet

fast skatteudvalg. Når det ikke er gennemført, er det jo, fordi partierne mener, at de har medlemmer, der måske særlig er hjemme i enkelte dele af skattelovgivningen, og andre, der føler sig mere sikre på andre områder. Det er imidlertid en stakket trøst for disse, at de kommer ind i et udvalg, når afgørelsen så alligevel bliver truffet andre steder.

Hvad det reelle angår, var det klart, at venstre og de konservative, således som det jo også kom til udtryk i debatten i dag, principielt ønskede, at skat på landbrugsjord skulle afskaffes, og at de subsidiært kunne gå med til, at grundværdien for de $\frac{9}{10}$ af landbrugsjorden i kroner og øre blev fastsat til det samme som hidtil og derefter gradvis aftrappet. Altså ingen skat på landbrugsjorden.

Den logiske følge deraf — hvis der da skulle være logik i kravene — måtte være, at man også afskaffede grundskatterne for erhvervsvirksomheder. Den jord, som de beslaglægger, er jo i lige så høj grad som landbrugsjorden noget, der indgår i produktionen. Tilbage ville så som skatteobjekt kun blive den jord, som man udnytter til noget så ligegyldigt som boligbyggeri. Det ville naturligvis være urimeligt at gå en sådan vej. Hvis man fulgte kravet om, at man i kroner og øre skulle slippe med den samme grundskyldsaftgift som før, ville det sige, at denne, hvad realværdi angik, blev langt lavere end den, der opkrævedes i 1960, idet den ændrede kroneværdi måtte tages med i betragtning. Derfor måtte dette ønske også afvises af de partier, der var enige om regeringens forslag.

Det samme gjaldt kravet om loft over grundskyldpromillerne. Hvis man har tillid til det kommunale selvstyre, kunne man ikke lægge bestemmelserne om promillernes højde i bedre hænder end i kommunalbestyrelsens. Nu hørte jeg ganske vist, at det ærede medlem hr. Johan Asmussen gjorde gældende, at det var farligt at gøre det som følge af, at kommunernes struktur er meget forskellig. Jeg har tværtimod den opfattelse, at netop fordi kommunernes struktur er meget forskellig, er man nødt til at give vidt spillerum for, hvorledes de ansvarlige kommunalbestyrelsesmedlemmer vil have sagerne afgjort.

Vi tænker os f. eks. en kommune, hvori der ligger 2-3 store godser, der optager en væsentlig del af kommunens jord. Takket